

vas le količkaj vrežem, da vam v tistem trenotku prerežem vrat in pobegnem. Moje življenje ni bilo tedaj v vaših rokah, ampak kakor vidite vsled vaših nepremišljenih besedi, bilo je le vaše življenje v mojih rokah. To, kar ste vi nameravali storiti z menoj ubogim brijačem vsled svoje neumne baharije, to bi bil storil jaz z vami, da si rešim svoje življenje.“

Ko tujec vse to sliši, obledí kakor smrt. Vzame mošnjo z denarji in bogate obdari brijaškega učenca, rekoč: „Bil sem že večkrat v nevarnosti svojega življenja, ali v tolikej nevarnosti vendar še nikoli kakor danes.“

Ves zamišljen otide tujec iz vasí.

Nas pa ta povest uči, kako premišljeni moramo biti, kadar kaj govorimo.

D. V.

Čudna hišica.

Čudno hišico poznam s polnim gospodarstvom. Notri je mlin, notri je kuhinja, kjer se noč in dan pripravlja topla hrana. V tej hišici je mnogo hodov in prehodov in urni mali sluge raznašajo toplo hrano v vse ogle hiše. V tej hiši je nevtrudljiv gospodar. On ne zaspi ne po dnevi ne po noči niti jedne minute; vedno dela in ropoče: tèk tèk, ter goni nagle služabnike v vse ogle hiše, kjer se vpraša samo za hrano, pijačo in gorkoto.

Tudi obširna dvorana je v tej hiši, kamor lahko prihaja čist zrak; dvoje svetlih oken ima z oknicama. Po noči se oknici zapirate, po dnevi se odpirate. V hiši živi nevidna gospodinja. Te gospodinje ni videti, a vendar ona vse uravnava, vse oživlja; zanjo se toliko trudi gospodar, zanjo delajo mali sluge, ona se gleda v svetla okenca, odpira in zapira oknici.

Ako otide gospodinja iz hišice, takój vse omolkne. Gospodar neha zbijati, sluge se ustavijo po hodiščih, v vsej hiši postane tiho, pusto in hladno in oknici se zaprete. A kam gre gospodinja? Tjá, odkoder je prišla: v ne b ó. Na zemlji je ona samo gostja, in v prah se razsiplje hišica brez gospodinje.

A. K.

Zima.

Pozno na jesen, ko ljube ptice, vse najboljše pevke, že davno od nas odleté; ko po rujavih pašnikih vse zapuščeno stoji; ko bridka slana pári poslednje blede cvetice in severna burja rézno brije po mrklej ledini v vrtincih igraje se z listjem, raz drevja nagolenim; — tedaj se nežno zelenje pa še jedenkrat prijazno razvija po njivah, češ, da nam polje še zadnjikrat pokaže svoje nadepolno lice, predno se skoraj potem za dljé časa zagrne v beli plašč. Poleg vsega tega pa kmetič že vé, da je „zima pred durmi.“

Kamor se človek obrne, povsod je vse tiho in mirno. Le sim ter tja po skednjih še cepec poka ob ajdov snop in črne kavke, neme in lačne sédajo na travnik. To so znamenja, da pojde kmalu sneg.

Ne b ó dan na dan mrklo sneží, megla se vlačí od jutra do večera, noč se stika z dnevom, in necega jutra, kako se čudno blišči! Vse je svitlo in belo, sneg je padel.